

Slavnost Těla a Krve Páně

VSTUPNÍ ANTIFONA Jan 6,55

Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj, praví Pán.

Uvedení do bohoslužby A

Pán nás dnes zde shromáždil kolem svého stolu a my bychom mu měli poděkovat za tajemný dar eucharistického pokrmu, posily naší víry a radosti našeho srdce. Chceme se tu společně radovat, že Pán je s námi. Ale nejprve poprosme za odpuštění každé nepozornosti a vlažnosti při našich bohoslužbách.

Uvedení do bohoslužby B

Slavnost Těla a Krve Páně je svým způsobem svátek velikonoční. Je to svátek Poslední večeře o Zeleném čtvrtku. Ale tenkrát, v předvečer Velkého pátku, nebylo vhodné ovzduší k rozvinutí jásavé radosti nad Ježíšovým darem. Ale dnes je čas, abychom uprostřed vonící jarní přírody dali nově rozkvést své radosti, své naději a lásce. Abychom mohli vyhlížet našeho Pána s pravou lítostí, litujme ještě svých hříchů a poprosme za odpuštění.

Uvedení do bohoslužby C

Každou neděli si tu na začátku bohoslužby přejeme, aby náš Pán byl s námi. Co si tak každou neděli přejeme, toho naplnění dnes slavíme. Slavíme tajemství Pána, který s námi zůstává ve svátosti Eucharistie. Vyjděme mu vstříc s pokorným rozpomenutím, jak málo na přítomnost Pána Ježíše ve svátosti oltářní myslíme.

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, tys za nás obětoval své tělo a krev a ve svátosti oltářní zůstáváš mezi námi; dej, ať slavíme památku tvého umučení s takovou úctou, aby nám účast na tvé oběti stále přinášela ovoce vykoupení. Neboť ty žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Starozákonní čtení připomíná, jak Hospodin vedl svůj lid pouští a sytil ho manou, chlebem z nebe. Tento předobraz se naplňuje v Kristu, který svému lidu dává za pokrm sebe sama.

1. ČTENÍ Dt 8,2-3.14b-16a *Dal ti pokrm, který jsi neznal ani ty ani tvoji otcové.*

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu:

„Pamatuj na celou cestu, po níž tě vedl Hospodin, tvůj Bůh, čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil, aby tě zkoušel, aby poznal, co je v tvém srdci, zda budeš zachovávat jeho příkazy, nebo ne.

Pokořil tě, dal ti pocítit hlad a nasýtil tě manou, kterou jsi neznal ani ty ani tvoji otcové, aby tě poučil, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk může žít vším, co vychází z Hospodinových úst.

Nezapomeň tedy na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví, který tě vedl po velké a strašné poušti, kde byli ohniví hadi a štíři, po pustině bez vody, který pro tebe vyvedl vodu z nejtvrďší skály, který tě sytil na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 147,12-13.14-15.19-20 Odp.: 12a

Odp.: Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.

Jeruzaléme, oslavuj Hospodina, - chval svého Boha, Sióně, - že zpevnil závory tvých bran, - požehnal tvým synům v tobě.

Odp.

Zjednal tvému území pokoj - a sytí tě jadrnou pšenicí. - Sesílá svůj rozkaz na zemi, - rychle běží jeho slovo.

Odp.

Oznámil své slovo Jakubovi, - své zákony a přikázání Izraeli. - Tak nejednal se žádným národem: - nesdělil jim svá přikázání.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Svatý Pavel nám teď připomene, jak vznešená je naše nedělní eucharistická hostina a k jakému cíli nás vede.

2. ČTENÍ 1Kor 10,16-17 *Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři a sestry!

Kalich požehnání, který žehnáme - není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme - není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast v tom jednom chlebě.

Slyšeli jsme slovo Boží.

SEKVENCE

Chval, Sióne, Spasitele,
chval Pastýře z duše celé
hymnami a písněmi.

Boha člověk nedochválí.
I nejodvážnější chvály
před ním úctou oněmí.

Budiž vzdán dík spravedlivý;
životodárný a živý
chléb dnes budiž oslaven.

Chléb, jež u jednoho stolu
jedlo dvanáct apoštolů
z rukou Páně v onen den.

Plně, zvučně ať zní chvála,
jíž se duše rozjásala
vděkem k Bohu na námi.

Dnes buď s láskou vzpomínáno,
jak poprvé bylo dáno
k hodům lásky pozvání.

Hostina nového Krále
novou smlouvou nenadále
končí provždy starý čas.

Místo stáří novost dýchá,
pravda pod lží neutichá,
noc ozářil prudký jas.

Kriste, slov tvých pamětliví:
„Co já činím, čiňte i vy,“

památku tvou slavíme.

Dle tvé vůle k naší spáse
spočívá i oběť naše
ve chlebu a ve víně.

Křesťanům je pravda dána:
Chléb se stává tělem Pána,
víno jeho krví jest.

Duch nechápe, nevidí to,
co je živé víře vryto
nad řád běžných lidských cest.

Pod různými způsoby
v znameních skryt žije s námi
nejdražší dar na zemi.

Nápoj krve, pokrm těla,
v každém Krista plnost celá
přes dvě různá vzezření.

Vezmi z něho, bude celý.
Nezlomí se, nerozdělí,
nedotčen, ač přijímán.

Přijmeš ty a přijme jiný,
přijat ústy nesčetnými
trvá tak, jak byl nám dán.

Dobří, špatní přijímají,
úděl nestejný však mají,
život nebo prokletí.

Špatným smrt a dobrým žití,
hled', jak různé mohou býti
plody téhož přijetí.

Když kněz svátost v rukou láme,
věř, že změna nenastane,
že i ve zlomečku máme
to, co celek ukrývá.

To jen tvářnost změnila se,
Svátost přetrvává v čase
v neměnné síle i kráse,
živá, věčná, zářivá.

Chléb andělský dostáváme,
pokrm na cestu v něm máme,
jídlo Božím dětem dané,
chléb, jenž nehází se psům.

Chléb v obrazech zvěstovaný,
jako Izák v oběť daný,
Beránek obětovaný,
mana daná praotcům.

Pastýři náš, chlebe pravý,
smiluj se, vrať duším zdraví,
chraň nás, Pane obětavý,
dej nám poznat v světle slávy
věčný život v nebesích.

Všemohoucí, Svrchovaný,
kéž zasedneš k stolu s námi,
kéž jsme, Kriste milovaný,
spoludědici nazváni,
účastníky svatých tvých.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 6,51

Aleluja. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe, praví Pán;
kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

V evangeliu uslyšíme, jak to Pán Ježíš myslí s darem Chleba - Těla, a co získá, kdo je bude jíst.

EVANGELIUM Jan 6,51-58 *Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům:

„Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli naši otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

KRISTUS MEZI NÁMI

Kristus je mezi námi přítomen mnoha způsoby. Nejen ve Svátosti oltářní, ale i ve slovu evangelia, v osobě kněze, který nám káže Krista, a také ve společenství věřících. Dnešní svátek Božího Těla je oslavou jedné přítomnosti eucharistického Těla a Krve Páně. A je i oslavou naší. I my jsme Boží tělo, jsme údy mystického těla Kristova. Stáváme se Tělem Kristovým, když přijímáme svátost oltářní, když nasloucháme Božímu slovu a žijeme podle hlasu evangelia, když se tu shromažďujeme a modlíme ve jménu Pána Ježíše. My zde jsme také Kristovým tělem; pokaždé, když se tu sejdeme a společně slavíme svatou hostinu lásky. Je to pravda tajemná, ale skutečná. Jsme Kristovo tělo. Každou společně slavenou mší svatou, každým gestem lásky se stáváme více Kristovým tělem, Božím lidem. Nelze to pochopit, ale lze to prožít, zažít a procítit. Je třeba ovšem pomyslet i na závazek, který z toho plyne. Když odcházíme ze mše svaté, může opravdu Pán Ježíš o nás říci: Toto je mé tělo? Pán Ježíš chce v nás mít své tělo. Chce mít svá ústa v našich ústech, aby skrze nás mohl mluvit. Chce mít své srdce v našem srdci, aby skrze nás mohl milovat. Chce mít své ruce v našich rukou, aby skrze nás mohl dál pomáhat jiným. Chce mít své tělo v tvém těle, aby v tobě pokračoval ve vykupování světa kdykoli v jeho duchu snášíš nemoci a bolesti.

Na toto všechno chceme myslet zvláště po proměnění. Vložme tedy už nyní na obětní misku jako dar sebe sama, abychom i my byli dnes proměnění v Tělo Pána Ježíše. kdy se před námi při adoraci v monstranci zasvítí bílé Tělo Páně. Potom nabídneme své srdce jako celoživotní monstranci Tělu Pána Ježíše. Monstrance je schránka, v níž se ukazuje Nejsvětější svátost k adoraci, a někdy mívá podobu srdce. Kolem tohoto zlatého srdce září věnec drahokamů a zlacených paprsků: Ježíš ve zlatém srdci obklopený drahokamy. Ukazujme jej světu ve zlatém srdci my, každý ve svém zlatém srdci, v záři a v paprscích laskavého úsměvu. Když dokážeme mít všichni zlaté srdce, když dokážeme zářit laskavým úsměvem, svět v něm uvidí Krista lépe, rozpozná ho lépe než v monstranci z kovu a kamene. Nabídneme tedy dnes všichni Pánu Ježíši svá

srdce za monstranci a sebe za jeho nositele: ať na nás, věřících křesťanech, vidí svět dobrotu a vlídnost Kristovu.

Zamysleli jste se už někdy, za jakých okolností nám tento „Dar z lásky“ byl dán Ježíšem? Bylo to při Poslední večeři. Ale domysleli jste, jak byste se cítili vy na Ježíšově místě v situaci toho večera? Celý národ až na několik jednotlivců ho už odmítl a nepřijal. U stolu s ním sedí dvanáct nejbližších, kterým se nejvíce věnoval, ale jeden z nich je zrádce, druhý se bude za chvíli zbaběle zapřísahat, že s ním nic nechce mít, ostatní všichni až na jednoho se rozutečou. Co bys v takové společnosti dělal ty, co bys byl ochoten pro ně udělat? A on chce zůstat s nimi dál. Znovu a znovu chce nabízet svou lásku, nabídnout se každému člověku, co jich kde žije a bude žít na tomto světě. I nám, i zde, i dnes se nabízí: „zradíte, odmítnete či utečete, nebo mě přijmete? Ale jen tam budu s vámi, kde bude s vámi a ve vás má láska, kde se ve jménu mém budete snášet a mít rádi.“ S touto myšlenkou přistupme ke svátostné hostině: důsledkem správné víry v Ježíše je láskyplná ohleduplnost a trpělivost. Pane, dej, ať to pochopíme.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Pán nám zanechal v této svaté hostině památku své lásky. Prosme jej tedy s důvěrou:

Za dostatek kněží, aby nám nescházel chléb života.

Za děti, které šly letos poprvé k svatému přijímání, aby si uchovaly po celý život věrnost Ježíši ve Svátosti oltářní.

Za nás všechny, abychom šli vždy s radostí ke stolu Páně.

Za naše nemocné, aby se posílili svatým přijímáním a svátostí nemocných k vykročení na věčnost.

Za celý náš svět, ať v něm roste porozumění a dobrá vůle k pokojnému spolužití.

Bože, dej, ať s radostnou úctou můžeme slavit tvá tajemství spásy. Naplň nás plody svého ducha, ať pocítíme čistou radost. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

První čtení popisuje prastarý obřad smlouvy mezi Bohem a člověkem. Krev obětních zvířat a i celý rituál jsou jakýmsi předobrazem toho, co my dnes máme v Eucharistii.

1. ČTENÍ Ex 24,3-8 *To je krev smlouvy, kterou s vámi sjednal Hospodin.*

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš přišel a sdělil lidu všechna Hospodinova slova a ustanovení. Lid odpověděl jedním hlasem: „Splníme všechno, co mluvil Hospodin!“ Mojžíš pak všechna Hospodinova slova napsal; časně zrána pak vstal a postavil pod horou oltář a dvanáct pamětních kamenů podle dvanácti kmenů Izraele. Poslal jinochy z izraelských synů, aby obětovali celopaly a přinesli býčky jako pokojné oběti Hospodinu.

Mojžíš vzal polovici krve, vлил ji do obětních misek a zbylou polovicí krve postříkal oltář. Pak vzal knihu smlouvy a četl ji nahlas lidu. A oni řekli: „Poslušně splníme všechno, co mluvil Hospodin.“

Potom vzal Mojžíš krev, pokropil lid a řekl: „Hle, to je krev smlouvy, kterou s vámi sjednal Hospodin podle všech těchto slov.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 116,12-13.15+16bc.17-18 Odp.: 13

Odp.: Vezmu kalich spásy - a budu vzývat jméno Hospodinovo.

Nebo: Aleluja.

Čím se odplatím Hospodinu - za všechno, co mi prokázal? - Vezmu kalich spásy - a budu vzývat jméno Hospodinovo.

Odp.

Drahocenná je v Hospodinových očích - smrt jeho zbožných. - Jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice, - rozvázal jsi moje pouta.

Odp.

Přinesu ti oběť díků, Hospodine, - a budu vzývat tvé jméno. - Splním své sliby Hospodinu - před veškerým jeho lidem.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Druhé čtení zdůrazňuje, že jediná oběť Velekněze Ježíše stačí a platí navěky. My máme tu čest, že se k ní smíme připojovat.

2. ČTENÍ Žid 9,11-15 *Krev Kristova očistí naše svědomí.*

Čtení z listu Židům.

Bratři a sestry!

Kristus přišel jako velekněz budoucích hodnot; prošel stánkem větším a dokonalejším, který není udělán lidskýma rukama, to je: nenáleží k tomuto

stvořenému světu, a vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupění.

Jestliže už samo pokropení krví kozlů, býků a popel z jalovice posvěcuje ty, kdo jsou nečistí, k čistotě těla, čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému.

A proto on je prostředníkem nové úmluvy. Svou smrtí dal zadostiučinění za hříchy spáchané v době, kdy ještě platila dřívější smlouva. Tím se povoláním dostává splnění slibu o věčném dědictví.

Slyšeli jsme slovo Boží.

SEKVENCE

Chval, Sióne, Spasitele,
chval Pastýře z duše celé
hymnami a písněmi.

Boha člověk nedochválí.
I nejodvážnější chvály
před ním úctou oněmí.

Budiž vzdán dík spravedlivý;
životodárný a živý
chléb dnes budiž oslaven.
Chléb, jež u jednoho stolu
jedlo dvanáct apoštolů
z rukou Páně v onen den.

Plně, zvučně ať zní chvála,
jíž se duše rozjásala
vděkem k Bohu na námi.

Dnes buď s láskou vzpomínáno,
jak poprvé bylo dáno
k hodům lásky pozvání.

Hostina nového Krále
novou smlouvou nenadále
končí provždy starý čas.

Místo stáří novost dýchá,
pravda pod lží neutichá,

noc ozářil prudký jas.

Kriste, slov tvých pamětliví:
„Co já činím, čiňte i vy,“
památku tvou slavíme.

Dle tvé vůle k naší spáse
spočívá i oběť naše
ve chlebu a ve víně.

Křesťanům je pravda dána:
Chléb se stává tělem Pána,
víno jeho krví jest.

Duch nechápe, nevidí to,
co je živé víře vryto
nad řád běžných lidských cest.

Pod různými způsoby
v znameních skryt žije s námi
nejdražší dar na zemi.

Nápoj krve, pokrm těla,
v každém Krista plnost celá
přes dvě různá vzezření.

Vezmi z něho, bude celý.
Nezlomí se, nerozdělí,
nedotčen, ač přijímán.

Přijmeš ty a přijme jiný,
přiját ústy nesčetnými
trvá tak, jak byl nám dán.

Dobří, špatní přijímají,
úděl nestejný však mají,
život nebo prokletí.

Špatným smrt a dobrým žití,
hled', jak různé mohou býti
plody téhož přijetí.

Když kněz svátost v rukou láme,

věř, že změna nenastane,
že i ve zlomečku máme
to, co celek ukrývá.

To jen tvářnost změnila se,
Svátost přetrvává v čase
v neměnné síle i kráse,
živá, věčná, zářivá.

Chléb andělský dostáváme,
pokrm na cestu v něm máme,
jídlo Božím dětem dané,
chléb, jenž nehází se psům.

Chléb v obrazech zvěstovaný,
jako Izák v oběť daný,
Beránek obětovaný,
mana daná praotcům.

Pastýři náš, chlebe pravý,
smiluj se, vrať duším zdraví,
chraň nás, Pane obětavý,
dej nám poznat v světle slávy
věčný život v nebesích.

Všemohoucí, Svrchovaný,
kéž zasedneš k stolu s námi,
kéž jsme, Kriste milovaný,
spoludědici nazváni,
účastníky svatých tvých.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 6,51

Aleluja. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe, praví Pán; -
kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Teď se v duchu připojme ke slavení první a jediné mše, kterou slavil Pán
Ježíš s apoštoly.

EVANGELIUM Mk 14,12-16.22-26 *To je mé tělo. To je má krev.*

Slova svatého evangelia podle Marka.

První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci Ježíše: „Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?“ Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města, a tam vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: ‚Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka?‘ On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátky a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!“ Učedníci odešli, přišli do města a našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka.

Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do toho dne, kdy z nového plodu budu pít v Božím království.“

Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

BOHATŠÍ ŽIVOT Z VÍRY V KRISTA

Kristus Pán je tu mezi námi přítomen, aby přijímal návštěvy, aby učil, uzdravoval choré mysli i těla, aby uzdravoval ty, kteří se přijdou zachytit jeho roucha. Takovýto den je teploměrem naší víry a lásky: měl jsi touhu přijít sem, k němu? Když se apoštolové ocitli v přítomnosti Krista proměněného na hoře, byli uchváteni. I dnes jsou takoví, kterým se nechce odtud, jako apoštolům. Ale i dnes tu mohou být i takoví, kteří nezažijí Proměnění. Přišel jeden a říká: „Jsem asi nějak vadný, neumím delší chvíli rozjímat. Nutí mě to pořád něco dělat, s modlitbou jsem brzy hotový.“ Je třeba mu vysvětlit, že není vadný, jen je jiný, jiné nатуry než druzí. Nejlíp je to vidět na vyprávění o návštěvě Ježíšově v Betánii: Byli tam tři sourozenci. Lazar seděl a rozmlouval s Ježíšem. Marta sháněla, čím ho uctít. Maria ani nemluví, ani neběhá, jen okouzleně a láskyplně hledí. Stačilo jí vědomí: Pán je tu a já na něj smím hledět.

Tři sourozenci, a každý nám zobrazuje jiný typ zbožnosti: Lazar je spekulativní. Aby prožíval svou víru, musí ji podepřít logikou, úvahou, argumenty. Dovede se modlit slovy, má co říci Bohu i lidem o své víře. Slouží Bohu rozumem. Marta je agilní: na mudrování ji neužije, ale kde je co třeba udělat, posloužit, udělá a ráda. Nemluví, víc dělá. Slouží Bohu činem. A Maria je typ meditativní. Dovede se přiblížit Bohu nejkratší cestou, zkratkou, kterou je láska. K uvěření nepotřebuje sílu argumentů, nepotřebuje cestu smyslů, žádné spekulování. Nazírá bezprostředně. Slouží Bohu srdcem. Tento typ křesťana toho při modlitbě moc nenamluví, protože umí to nejvzácnější: naslouchat Božímu hlasu, vanutí Ducha svatého, dát se vést. To je cesta svatého Františka, svaté Terezie, největších světců.

Jakým způsobem máme jít ke Kristu my, já, ty? Tou nejvyšší, nazíravou, jen a jen tou? Pro každého z nás je nejschůdnější ta cesta k Bohu, ke které nás Bůh vybavil, jakou nám dal přirozenost. Dělej jak umíš, jak ti to jde: chval Boha, jak moha, říkali staří. Jsi-li praktik, muž činu, nenuť se do kontemplativních forem, nějakých dlouhých rozjímání, ale nabídni Bohu jako dárek z lásky své činy, své dílo. Jsi-li kontemplativního založení, nenuť se k napodobování praktiků, bylo by z toho leda trápení nad nezdarem, místo radosti a předjímání nebe. Některé středověké školy tvrdily, že přirozenost musí člověk potlačovat a ničit, ale bylo to nepochopení. Přirozenost je darována, stvořená Bohem, a my ji máme rozvíjet, ne ničit. Poděkujme tedy dnes svému Pánu za všechny milosti, které udělil těm, kteří ho přišli navštívit. Poděkujme mu i za to, že mu smíme sloužit, jak umíme. Že nechce abychom obraceli svou přirozenost, ale že právě ji smíme učinit nástrojem služby. A kromě poděkování položíme na obětní patenu i prosbu: Jednak za ty, kteří netouží po službě Kristu, protože ho neznají. A pak také za nás, abychom jim svým jednáním jeho poznání usnadňovali.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Poprosme Ježíše Krista, který se nám dává jako pokrm života:

Dej Církvi dostatek kněží, aby tvému lidu nescházel Chléb života, tvůj dar.

Dej státníkům, kteří řídí národy, dary tvého Ducha, aby vedli společnost k pokojnému soužití.

Dej nám, tvým věřícím, tvůj pohled, abychom v lidech kolem sebe viděli své bližní.

Dej, aby Eucharistie se stala zdrojem jednoty a základem svornosti naší farní rodiny i všech křesťanů.

Pane, náš Bože, dopřej nám, abychom tajemství tvého svátostného přebývání mezi námi slavili s úctou a radostí, vždyť ty chceš žít v nás a s námi na věky věků. - Amen.

Nebo:

Mějme na paměti mocné skutky, které Hospodin kdysi prokázal našim předkům. A než přistoupíme ke stolu Páně, modleme se za celý svět a volejme:

Za všechny lidi: ať každý dostane od Boha ty dary, které potřebuje k životu v duchovní plnosti.

Za ty, kterým je svěřena zvláštní odpovědnost v Církvi, a za jednotu Božího lidu.

Za spravedlnost a mír ve světě: za ty, kdo mají bohatství a moc, i za slabé a bezbranné.

Za neúspěšné, chudé a hladovějící, kteří si sami nedokáží pomoci.

Za ty, kdo strádají duchovně: za ty, kdo nenašli v církvi svůj domov, a za ty, kterým nikdo nezvěstoval evangelium.

Za naši obec (město): za všechny, kdo zde žijí s vírou i bez víry.

Za ty z nás, kteří slouží druhým, i za ty, kteří se uzavřeli do sebe.

Neboť v tobě, Pane, je život, naděje a budoucnost; tobě buď chvála na věky věků. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

O chlebu a vínu jako obětních darech při bohoslužbě se mluví už ve Starém zákoně, jako o tom dnes uslyšíme v prvním čtení.

1. ČTENÍ Gn 14,18-20 *Melchizedech přinesl chléb a víno.*

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Melchizedech, král Šalemu, přinesl chléb a víno - byl knězem nejvyššího Boha - a požehnal Abrámovi slovy: „Požehnán buď Abrám od nejvyššího Boha, který stvořil nebe a zemi. Veleben buď nejvyšší Bůh, který ti vydal do rukou tvé nepřátele.“ Abrám mu dal desátek ze všeho.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 110,1.2.3.4 Odp.: 4bc

**Odp.: Ty jsi kněz navěky -
podle řádu Melchizedechova!**

Hospodin řekl mému Pánu: „Sed' po mé pravici, - dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvým nohám.“

Odp.

Žezlo moci ti podává Hospodin ze Siónu: - „Panuj uprostřed svých nepřátel!

Odp.

Ode dne zrození je ti určeno vládnout v posvátném lesku: - zplodil jsem tě jako rosu před jitřenkou.“

Odp.

Hospodin přísahal a nebude toho litovat: - „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!“

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Ted' naslouchejme pozorně: Uslyšíme nejstarší zachovalou písemnou zprávu o slavení mše svaté jako eucharistické hostiny.

2. ČTENÍ 1 Kor 11,23-26 *Kdykoli jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři a sestry!

Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To čiňte na mou památku.“ Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, čiňte to na mou památku.“

Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.

Slyšeli jsme slovo Boží.

SEKVENCE

Chval, Sióne, Spasitele,
chval Pastýře z duše celé
hymnami a písněmi.

Boha člověk nedochválí.
I nejodvážnější chvály
před ním úctou oněmí.

Budiž vzdán dík spravedlivý;
životodárný a živý
chléb dnes budiž oslaven.
Chléb, jež u jednoho stolu
jedlo dvanáct apoštolů
z rukou Páně v onen den.

Plně, zvučně ať zní chvála,
jíž se duše rozjásala

vděkem k Bohu na námi.

Dnes buď s láskou vzpomínáno,
jak poprvé bylo dáno
k hodům lásky pozvání.

Hostina nového Krále
novou smlouvou nenadále
končí provždy starý čas.

Místo stáří novost dýchá,
pravda pod lží neutichá,
noc ozářil prudký jas.

Kriste, slov tvých pamětliví:
„Co já činím, čiňte i vy,“
památku tvou slavíme.

Dle tvé vůle k naší spáse
spočívá i oběť naše
ve chlebu a ve víně.

Křesťanům je pravda dána:
Chléb se stává tělem Pána,
víno jeho krví jest.

Duch nechápe, nevidí to,
co je živé víře vryto
nad řád běžných lidských cest.

Pod různými způsoby
v znameních skryt žije s námi
nejdražší dar na zemi.

Nápoj krve, pokrm těla,
v každém Krista plnost celá
přes dvě různá vzezření.

Vezmi z něho, bude celý.
Nezlomí se, nerozdělí,
nedotčen, ač přijímán.

Přijmeš ty a přijme jiný,

přijat ústy nesčetnými
trvá tak, jak byl nám dán.

Dobří, špatní přijímají,
úděl nestejný však mají,
život nebo prokletí.

Špatným smrt a dobrým žití,
hled', jak různé mohou býti
plody téhož přijetí.

Když kněz svátost v rukou láme,
věř, že změna nenastane,
že i ve zlomečku máme
to, co celek ukrývá.

To jen tvářnost změnila se,
Svátost přetrvává v čase
v neměnné síle i kráse,
živá, věčná, zářivá.

Chléb andělský dostáváme,
pokrm na cestu v něm máme,
jídlo Božím dětem dané,
chléb, jenž nehází se psům.

Chléb v obrazech zvěstovaný,
jako Izák v oběť daný,
Beránek obětovaný,
mana daná praotcům.

Pastýři náš, chlebe pravý,
smiluj se, vrať duším zdraví,
chraň nás, Pane obětavý,
dej nám poznat v světle slávy
věčný život v nebesích.

Všemohoucí, Svrchovaný,
kéž zasedneš k stolu s námi,
kéž jsme, Kriste milovaný,
spoludědici nazváni,
účastníky svatých tvých.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 6,51

Aleluja. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe, praví Pán; - kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Událost rozmnožení chlebů u svatého evangelisty Lukáše stejně jako u ostatních evangelistů naráží na Eucharistii. Vedle upomínek na Starý zákon, jenž měl na zřeteli mesiášskou hostinu a nasycení nabízené celému lidstvu, je významné, jak se tu zdůrazňují slovesa Ježíšova počínání: „Vzal, vzhlédl, požehnal, lámal, dával.“ U Lukáše je tu také ještě zřejmá narážka na zjevení v Emauzích.

EVANGELIUM Lk 9,11b-17 *Všichni se najedli dosyta.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš mluvil k zástupům o Božím království a uzdravil ty, kdo potřebovali léčení. Začalo se schylovat k večeru. Dvanáct apoštolů k němu přistoupilo a řekli mu: „Rozpusť lid. Ať jdou do okolních vesnic a dvorců, aby si tam našli nocleh a něco k jídlu, protože tady jsme na opuštěném místě.“ Odpověděl jim: „Vy jim dejte jíst!“ Řekli: „Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby, ledaže bychom šli a nakoupili jídla pro všechny tyto lidi.“

Bylo jich totiž na pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: „Rozsad'te je ve skupinách asi po padesáti!“ Udělali tak a všichni rozsadili.

Vzal pak těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal je, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali lidu. Všichni se najedli dosyta a ještě se sesbíralo plných dvanáct košů zbylých kousků.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ABYCHOM JEJ POZNALI PODLE LÁMÁNÍ CHLEBA

Po kněžské rekolekci si posteskl jeden spolubratr: Kdyby vstal z mrtvých svatý Cyprián nebo jiný z otců prvotní Církve a přišel v neděli do našeho kostela, zděsil by se při přijímání: dostal jsem se mezi zločince! Většina lidí jsou zřejmě vrazi a lupiči. Vždyť oni přišli na mši svatou, ale nejdou ke stolu Páně a tak se přece zachová jen veřejný hříšník! Jak velice se musela změnit mentalita nás křesťanů, ve vztahu ke svátostem, vzhledem k praxi prvních křesťanů. Ve vztahu ke svaté zpovědi jsme doslova lehkomyšní: je to pro nás záležitost chvilky u zpovědnice, zatímco dříve to byl proces trávající celých 40 dnů. Ale zato ve vztahu k Tělu Páně jsme zase oproti prvním křesťanům úzkostliví a nasmělí. Ti šli zcela samozřejmě ke stolu Páně pokaždé, když se ke slavení mešní liturgie dostali, zatímco leckdo z nás s tím má doslova potíže zábrany a

nejistoty. Před 2. vatikánským koncilem průzkum v jedné školní třídě ukázal, že víc jak polovina dětí nešla v neděli ke svatému přijímání proto, že byli přesvědčeni, že mají těžký hřích. Už devítiletí trpěli nejasností a komplexy, které měli podobně i dospělí křesťané: permanentní, stále špatné svědomí před Bohem.

Tedy: Nezdravá úzkostlivost u oltáře a nezdravá povrchnost ve zpovědnici, to byla dvojí tvář nerovnováhy křesťanova svědomí, v době před koncillem. Čeká nás úkol, abychom podle směrnic koncilních dokumentů obnovili svůj svátostný život. Ale teď k našemu vztahu k tajemství eucharistie. Svátek Božího Těla nám znovu připomíná, abychom se této svátosti nebáli. Dal ji Pán Ježíš nám lidem. Ne andělům, ale lidem. A on dobře znal, co v tom je být člověkem. Ani těch dvanáct, kteří byli kolem něj ve večeřadle, ani ti nebyli žádní andělé: Petr byl prud'as a zbrklík, zaujatý proti všemu nežidovskému; Jakub s Janem se odhalili jako ctižádostiví kariéristé, byl mezi nimi i Jidáš. Nebyli to andělé a přece všichni kromě zrádce Jidáše byli samým Kristem připuštěni k hostině Poslední večeře a vlastní rukou jim Pán Ježíš dával první svaté přijímání.

Která hříšnost a kdy je překážkou účasti na svatém přijímání a kdy překážkou přestává být, to nám říká liturgie zřetelně na začátku každé bohoslužby: bratři a sestry, uznejme své hříchy, abychom mohli přistoupit k tajemství Eucharistie. Tedy: jestliže svou hříšnost v pokoře uznávám, jestliže mi mé nedostatky nejsou lhotejné, jestliže mě mrzí, pak mi upřímná lítost, kající vyznání, otvírá cestu k svátostné hostině. Všichni přitom víme, že těžký hřích, opravdový zlý čin, zločin, bychom si museli dát do pořádku ve zpovědnici, ve svátosti pokání. Ale víme také, že těžký hřích je vědomé a dobrovolné odvrácení od Boha, pohrdnutí Boží láskou ve věci zásadní a důležité, a to se normálnímu člověku nestává tak často, jak se domnívali ti devítiletí hříšníci v anketě.

„Porozuměli jste, co jsem vám učinil?“ Tak se ptal Ježíš apoštolů po poslední večeři. Ptá se tak i nás. Abychom pochopili, oč se tu jedná, máme si i my navzájem nohy umývat, máme se mít po každé liturgii víc navzájem rádi láskou sloužící a obětavou. Máme Ježíše blíže poznat podle lámání chleba. Má se v nás rozhořet srdce, když nám při mši svaté vykládá Písmo. Má se stát jistotou naše víra, když se ve svatém přijímání dotkneme jeho Těla, když s ním po jeho zmrtvýchvstání sedíme a jíme a pijeme. Proto musíme s ním jíst, aby v nás a skrze nás dále žil v našem světě, v našem prostředí. Kéž nám všem dá Bůh nové a hluboké poznání jeho otcovství a dobroty, abychom ke stolu Páně přicházeli beze strachu, bez zábran. Abychom měli bezpečnou jistotu, že Chléb života je síla pro tento a záruka pro další život. Že nám svátosti dávají, co nám Evangelia ohlašují.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Pán nám zanechal v této svaté hostině památku své lásky. Prosme jej tedy s důvěrou.

Za celý náš svět, ať v něm roste porozumění a dobrá vůle k pokojnému spolužití.

Za dostatek kněží, aby nám nescházel chléb života.

Za děti, který šly letos poprvé ke svatému přijímání, aby si uchovaly po celý život věrnost Ježíši ve Svátosti oltářní.

Za nás všechny, abychom šli vždy s radostí ke stolu Páně.

Za naše nemocné, aby se posílili svatým přijímáním a svátostí nemocných k vykročení na věčnost.

Za nová povolání ke kněžství: povolej mladé muže, kteří by s Církví slavili svátostná tajemství.

Bože, dej, ať s radostnou úctou můžeme slavit tvá tajemství spásy. Naplň nás plody svého Ducha, ať pocítíme čistou radost. Neboť tvá je sláva i moc skrze Krista na věky věků. - Amen.

Nebo:

Ježíš se postaral o hladovějící zástup a ke svému stolu zve i nás – svou církev. Proto přednesme prosby za sebe i za všechny lidi s opravdovou důvěrou a volejme:

Za všechny křesťanské církve, aby našly cestu ke společnému slavení eucharistie.

Za politiky na celém světě, kterým je svěřena starost o mír, spravedlnost a blaho národů.

Za oblasti stížené vleklými spory a válkami.

Za všechny trpící, zvláště za lidi, kteří nemají dostatek potravin a vody, a za ty, kteří nemají kde bydlet.

Za lidi, kteří strádají duchovně: za opuštěné, zoufalé a bezradné.

Za sebe navzájem: ať je naše jednota při slavení eucharistie opravdová a ať není popírána vzájemnými rozpory a nepřátelstvím.

Za naši církevní obec, ať mezi námi lidé nacházejí pomoc a pokrm pro svou duši.

Neboť ty nás, Pane, doprovázíš na našich životních cestách a nikoho nenecháváš bez pomoci. Tobě přísluší chvála na věky věků. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Klademe, Bože, na tvůj oltář tyto dary, které jsou obrazem jednoty: chléb sebraný z mnoha zrn a víno z mnoha hroznů, spojených v jedno; a prosíme tě,

veď svou Církev k jednotě a naplň ji svým pokojem. Skrze Krista, našeho Pána.
- Amen.

PREFACE 2. O EUCHARISTII

Slavení památky našeho vykoupení

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Neboť on je naše jediná a dokonalá oběť: jako Beránek neposkvrněný se obětoval na kříži za spásu celého světa; a na svou smrt nám odkázal trvalou památku, když naposled večeřel se svými apoštoly. A my odevšad přicházíme, abychom jedli z jeho svatého stolu a měli účast na jeho vykoupení, a ty nás sjednocuješ ve víře a lásce a dáváš nám naději, že se svým Spasitelem jednou zasedneme za stůl v tvém věčném království. A proto tě chválíme a se všemi nebeskými zástupy zpíváme píseň o tvé slávě a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ Jan 6,56

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm, praví Pán.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Přijali jsme, Pane Ježíši Kriste, tvé tělo a krev, a toto přijímání naznačuje naše spojení s tebou a dává nám účast na tvém božském životě; dej, ať naše spojení s tebou nikdy nepřestane. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. - Amen.